

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget er i overensstemmelse med det forslag, som er udarbejdet og enstemmigt tiltrådt af det ved landbrugsministeriets skrivelse af 23. august 1954 nedsatte udvalg vedrørende sandflugtslovgivningen og optaget i udvalgets betænkning af 8. januar 1960.

Den gældende klitlovgivning indeholdes i lov af 29. december 1857 angående sandflugtsstrækningers behandling m. m., lov af 29. marts 1867 angående sandflugtens dæmpning m. v., lov nr. 168 af 1. april 1921 om indførelse af de nævnte love i de sønderjydske landsdele samt i lov nr. 163 af 11. maj 1935 om tillæg til lov af 29. marts 1867 angående sandflugtens dæmpning m. m.

Det samlede areal af klitstrækninger, som ejes af private eller af andre offentlige institutioner end klitvæsenet, udgør ca. 36 500 ha, hvoraf ca. 6 500 ha er undergivet fredning efter 1935-loven og ca. 3 000 ha er fredet efter den tidligere lovgivning. Klitvæsenets arealer omfatter ca. 44 600 ha fordelt på ca. 8 800 ha produktiv skov og tjenestejord, ca. 18 500 ha værnskov, ca. 6 400 ha havklit, strandbred m. v. og ca. 10 900 ha anden klit, heder, moser og bevoksninger uden skovkarakter.

Kyststrækningen langs Jyllands vestkyst og på Fanø og Rømø er af en udstrækning på ca. 384 km. På ca. 152 km heraf ejes strandbredden af staten, nemlig ca. 102 km under landbrugsministeriet (klitvæsenet m. fl.), ca. 7 km under forsvarsministeriet og ca. 43 km under ministeriet for offentlige arbejder (vandbygningsvæsenet).

Lovforslaget tager sigte på at føre den anførte delvis ret gamle lovgivning a jour med de i tidens løb indvundne erfaringer og navnlig med udviklingen og lovgivningen i tiden efter gennemførelsen af tillægsloven af 1935 samt i forbindelse med en forenkling af de ret uoverskuelige lovbestemmelser at samle reglerne om bekæmpelse af sandflugt og om klitvæsenet i en enkelt lov.

Ved rigsdagens behandling af tillægsloven af 1935 blev der særlig peget på, at den forøgede bebyggelse bevirker en ganske ureguleret færdsel ikke alene på strandbredden, som almenheden fra gammel tid har benyttet til færdsel, men også, navnlig af fodgængere, i de til strandbredden stødende klitter, hvorved beplantningen på disse udsattes for beskadigelser, således at der opstår fare for ny sandflugt. Ved loven blev der derfor sikret sandflugtsvæsenet mulighed for for Vestkystens vedkommende at regulere bebyggelsen og færdslen på strandbredden og de klitter, der ligger nærmest denne, og senere

er der ved lov nr. 140 af 7. maj 1937 om naturfredning indført forbud mod bebyggelse på de øvrige strandbredder i landet og på nærmere angivne områder ved disse strande.

Der er herved skabt mulighed for, at sandflugts- og naturfredningsmyndighederne kan foretage en effektiv regulering af bebyggelsen på strandbredden og dennes nærmeste arealer. I naturfredningslovens bestemmelser er der senest ved lov nr. 90 af 21. marts 1959 foretaget visse ændringer for at muliggøre et mere intensivt planlægningsarbejde bl. a. for at dæmme op mod en overhåndtagende sommerhusbebyggelse på naturskønne steder. Disse bestemmelser kan også bringes i anvendelse på strækninger langs den efter sandflugtslovgivningen fredede strandbred på Vestkysten, men disse er ikke omfattet af den efter naturfredningslovens § 25, stk. 1, gældende generelle 100 meter-grænse for bebyggelse.

Til kapitel I. Fredede strækninger.

I dette kapitel er samlet de almindelige regler om afgrænsningen af de fredede arealer, om ændringer heri, om sandflugtens dæmpning på de fredede arealer samt om benyttelse af disse.

Efter lov nr. 163 af 11. maj 1935 om tillæg til lov af 29. marts 1867 angående sandflugtens dæmpning m. m. omfatter de af hensyn til sandflugten fredede strækninger følgende områder:

- 1) strandbredden langs Skagerak og Vesterhavet i Hjørring, Thisted, Ringkøbing og Ribe amter samt på øen Rømø i Tønder amt,
- 2) den langs med den nævnte strandbred løbende havklit (den yderste klitrække eller ved uregelmæssige klitdannelse den til strandbredden stødende klitstrækning), dog aldrig over 500 meter fra strandbreddens inderste side,
- 3) områder uden for de under 1) og 2) nævnte, der af sandflugtskommissionerne med hjemmel i loven af 29. marts 1867 er indtaget til fredning og ikke senere påny overleveret ejeren.

De herefter fredede arealer er — bortset fra strandbredden — afmærket på stedet, ligesom der i sin tid er givet de pågældende ejere særskilt meddelelse om fredningen.

De kyststrækninger, der er undergivet offentlig fredning i henhold til lov af 11. maj 1935, blev ved § 25, stk. 4, i den senere gennemførte lov nr. 140 af 7. maj 1937 om naturfredning undtaget fra den i samme paragrafs stk. 1 omhandlede strandfredning, hvorefter der på de for græs vækst blottede